

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

25 mai 2023*

„Trimitere preliminară – Mediu – Directiva 2011/92/UE – Evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului – Articolul 2 alineatul (1) și articolul 4 alineatul (2) – Proiecte care intră sub incidența anexei II – Proiecte de amenajare urbană – Examinare pe bază de praguri sau de criterii – Articolul 4 alineatul (3) – Criterii de selecție pertinente stabilite în anexa III – Articolul 11 – Acces la justiție”

În cauza C-575/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena, Austria), prin decizia din 14 septembrie 2021, primită de Curte la 20 septembrie 2021, în procedura

WertInvest Hotelbetriebs GmbH

împotriva

Magistrat der Stadt Wien,

cu participarea:

Verein Alliance for Nature,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna A. Prechal, președintă de cameră, doamna M. L. Arastey Sahún și domnii F. Biltgen, N. Wahl și J. Passer (raportor), judecători,

avocat general: domnul A. M. Collins,

grefier: doamna S. Beer, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 septembrie 2022,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru WertInvest Hotelbetriebs GmbH, de K. Liebenwein, Rechtsanwalt, și L. Pöcho, Rechtsanwältin;

* Limba de procedură: germana.

- pentru Magistrat der Stadt Wien, de G. Cech, Senatsrat;
 - pentru Verein Alliance for Nature, de W. Proksch și P. Pyka, Rechtsanwälte;
 - pentru guvernul austriac, de A. Kögl, W. Petek, A. Posch și J. Schmoll, în calitate de agenți;
 - pentru Comisia Europeană, de C. Hermes și M. Noll-Ehlers, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 24 noiembrie 2022,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea, printre altele, a articolului 4 alineatele (2) și (3), a articolului 11, a punctului 10 litera (b) din anexa II și a anexei III la Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO 2012, L 26, p. 1), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/52/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 (JO 2014, L 124, p. 1) (denumită în continuare „Directiva 2011/92”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între WertInvest Hotelbetriebs GmbH, pe de o parte, și Magistrat der Stadt Wien (administrația municipală a orașului Viena, Austria), pe de altă parte, în legătură cu o cerere de autorizare a unui proiect de urbanism.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Potrivit considerentelor (1) și (7)-(11) ale Directivei 2011/92:
 - „(1) Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului [(JO 1985, L 175, p. 40, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 174)] a fost modificată de mai multe ori și în mod substanțial. Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice directiva menționată.
 - [...]
 - (7) Aprobarea de dezvoltare a proiectelor publice și private care pot avea efecte semnificative asupra mediului ar trebui acordată numai după ce s-a efectuat o evaluare a posibilelor efecte semnificative ale acestor proiecte asupra mediului. Evaluarea respectivă ar trebui să se desfășoare pe baza informațiilor adecvate furnizate de către inițiatorul proiectului, care pot fi completate de către autorități și de către publicul care ar putea fi interesat de proiectul respectiv.
 - (8) Anumite tipuri de proiecte prezintă efecte importante asupra mediului și acestea ar trebui să constituie în general obiectul unor evaluări sistematice.

- (9) Alte tipuri de proiecte pot să nu prezinte efecte semnificative asupra mediului în orice situație și acele proiecte ar trebui evaluate dacă statele membre consideră că ar putea avea efecte semnificative asupra mediului.
- (10) Statele membre pot fixa praguri sau criterii pentru a determina proiectele care ar trebui supuse evaluării în funcție de importanța efectelor lor asupra mediului. Nu este necesar ca statele membre să supună proiectele care se situează sub aceste praguri sau în afara criteriilor fixate unei analize de la caz la caz.
- (11) Atunci când fixează aceste praguri sau criterii sau analizează proiectele de la caz la caz, cu scopul de a determina proiectele care ar trebui supuse evaluării în baza efectelor semnificative ale acestora asupra mediului, statele membre ar trebui să țină seama de criteriile de selecție relevante stabilite de prezenta directivă. În conformitate cu principiul subsidiarității, statele membre sunt cele mai în măsură să aplice acele criterii în situații concrete.”

4 Articolul 1 alineatul (2) din această directivă are următorul cuprins:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[...]

- (c) «aprobare de dezvoltare» înseamnă decizia autorității sau a autorităților competente care împuternicesc inițiatorul proiectului să își realizeze proiectul;
- (d) «public» înseamnă una sau mai multe persoane fizice sau juridice și, în conformitate cu legislația sau cu practica națională, asociațiile, organizațiile sau grupurile constituite de acestea;
- (e) «public interesat» înseamnă publicul afectat sau care ar putea fi afectat sau care este interesat de procedurile de adoptare a deciziilor în domeniul mediului menționate la articolul 2 alineatul (2). În sensul prezentei definiții, se consideră că au un interes organizațiile nonguvernamentale care promovează protecția mediului și care îndeplinesc toate cerințele prevăzute în legislația internă;

[...]”

5 Articolul 2 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„Statele membre adoptă toate măsurile necesare pentru a asigura că, înaintea acordării aprobării de dezvoltare, proiectele care ar putea avea efecte semnificative asupra mediului, în temeiul, între altele, al naturii, al dimensiunii și al localizării lor, fac obiectul unei cereri de aprobare de dezvoltare și al unei evaluări a efectelor lor asupra mediului. Respectivele proiecte sunt definite la articolul 4.”

6 Articolul 3 alineatul (1) din aceeași directivă prevede:

„Evaluarea impactului asupra mediului identifică, descrie și evaluează într-o manieră corespunzătoare, în funcție de fiecare caz, efectele semnificative directe și indirecte ale unui proiect asupra următorilor factori:

- (a) populația și sănătatea umană;
- (b) biodiversitatea [...];
- (c) terenurile, solul, apa, aerul și clima;
- (d) bunurile materiale, patrimoniul cultural și peisajul;
- (e) interacțiunea dintre factorii menționați la literele (a)-(d).”

7 Articolul 4 alineatele (2)-(5) din Directiva 2011/92 are următorul cuprins:

„(2) Sub rezerva articolului 2 alineatul (4), pentru proiectele enumerate în anexa II, statele membre stabilesc dacă proiectul trebuie supus unei evaluări în conformitate cu articolele 5-10. Statele membre stabilesc aceasta:

- (a) pe baza unei analize de la caz la caz

sau

- (b) pe baza pragurilor sau a criteriilor fixate de statul membru.

Statele membre pot decide aplicarea ambelor proceduri menționate la literele (a) și (b).

(3) Atunci când se efectuează o analiză de la caz la caz sau se prevăd praguri sau criterii în sensul alineatului (2), se ține seama de criteriile de selecție relevante stabilite la anexa III. Statele membre pot stabili praguri sau criterii pentru a hotărî când nu trebuie supuse proiectele deciziei în conformitate cu alineatele (4) și (5) sau evaluării impactului asupra mediului și/sau praguri sau criterii pentru a hotărî când sunt supuse, în orice caz, proiectele unei evaluări a impactului asupra mediului fără a face obiectul unei decizii în conformitate cu alineatele (4) și (5).

(4) În cazul în care statele membre decid să solicite luarea unei decizii în cazul proiectelor enumerate în anexa II, inițiatorul proiectului furnizează informații cu privire la caracteristicile proiectului și la efectele sale semnificative probabile asupra mediului. Lista detaliată a informațiilor care trebuie furnizate este specificată în anexa IIA. După caz, inițiatorul proiectului ține seama de rezultatele disponibile ale altor evaluări relevante ale efectelor asupra mediului efectuate în temeiul altor dispoziții juridice din dreptul Uniunii decât cele din prezenta directivă. De asemenea, inițiatorul proiectului poate oferi o descriere a tuturor caracteristicilor proiectului și/sau a măsurilor vizate pentru evitarea sau prevenirea eventualelor efecte negative semnificative asupra mediului.

- (5) Autoritatea competentă ia decizia pe baza informațiilor furnizate de inițiatorul proiectului în conformitate cu alineatul (4) și ținând seama, dacă este cazul, de rezultatele verificărilor preliminare sau ale evaluărilor efectelor asupra mediului efectuate în temeiul altor dispoziții juridice din dreptul Uniunii decât cele din prezenta directivă. Decizia se pune la dispoziția publicului și:
- (a) în cazul în care s-a hotărât că este necesară o evaluare a impactului asupra mediului, enumeră motivele principale pentru care s-a solicitat o astfel de evaluare, făcând trimitere la criteriile relevante enumerate în anexa III sau
 - (b) în cazul în care s-a decis că o evaluare a impactului asupra mediului nu este necesară, enumeră motivele principale pentru care nu s-a solicitat o astfel de evaluare, făcând trimitere la criteriile relevante enumerate în anexa III și, la propunerea inițiatorului proiectului, descrie toate caracteristicile proiectului și/sau măsurile vizate pentru evitarea sau prevenirea eventualelor efecte negative semnificative asupra mediului.”
- 8 Potrivit articolului 11 alineatul (1) din această directivă:
- „Statele membre se asigură, în conformitate cu sistemul legislativ intern aplicabil, că membrii publicului interesat:
- (a) care au un interes suficient sau
 - (b) care pretind încălcarea unui drept, atunci când procedurile de drept administrativ al unui stat membru impun această condiție preliminară,
- au acces la o cale de atac în fața unei instanțe judiciare sau unui organism independent [și] imparțial instituit în conformitate cu legea, prin care este contestată legalitatea de fond sau de procedură a deciziilor, a acțiunilor sau a omisiunilor care intră sub incidența dispozițiilor privind participarea publicului din prezenta directivă.”
- 9 Anexa II la directiva menționată, intitulată „Proiecte menționate la articolul 4 alineatul (2)”, prevede la punctul 10, intitulat „Proiecte de infrastructură”:
- „[...]”
- (b) proiecte de amenajare urbană, inclusiv construirea de centre comerciale și parcuri publice
- [...]”
- 10 Anexa III la Directiva 2011/92, intitulată „Criterii de selecție menționate la articolul 4 alineatul (3) (Criteriile de stabilire a situațiilor în care proiectele enumerate în anexa II ar trebui supuse unei evaluări a impactului asupra mediului)”, are următorul cuprins:
- „1. Caracteristicile proiectelor
- Caracteristicile proiectelor trebuie examinate, în special în ceea ce privește:
- (a) dimensiunea și concepția întregului proiect;

(b) cumularea cu alte proiecte existente și/sau aprobate;

[...]

2. Amplasarea proiectelor

Sensibilitatea ecologică a zonelor geografice susceptibile de a fi afectate de proiecte trebuie luată în considerare, în special în ceea ce privește:

(a) utilizarea actuală și aprobată a terenurilor;

(b) bogăția, disponibilitatea, calitatea și capacitatea de regenerare relative ale resurselor naturale (inclusiv solul, terenurile, apa și biodiversitatea) din zonă și din subteranul acesteia;

(c) capacitatea de absorbție a mediului natural, acordându-se o atenție specială următoarelor zone:

[...]

(vii) zone cu o densitate mare a populației;

(viii) peisaje și situri importante din punct de vedere istoric, cultural sau arheologic.

3. Tipurile și caracteristicile impactului potențial

Efectele semnificative pe care le pot avea proiectele asupra mediului trebuie analizate în raport cu criteriile stabilite la punctele 1 și 2 din prezenta anexă, având în vedere impactul proiectului asupra factorilor prevăzuți la articolul 3 alineatul (1), și ținând seama de:

(a) importanța și extinderea spațială a impactului (de exemplu, zona geografică și dimensiunea populației care poate fi afectată);

[...]

(g) cumularea impactului cu impactul altor proiecte existente și/sau aprobate[...]

[...]”

Dreptul austriac

- 11 Potrivit articolului 3 din Bundesgesetz über die Prüfung der Umweltverträglichkeit (Umweltverträglichkeitsprüfungsgesetz 2000 – UVP-G 2000) (Legea federală privind evaluarea efectelor asupra mediului) (BGBl. 697/1993), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „UVP-G 2000”), intitulat „Obiectul evaluării efectelor asupra mediului”:

„(1) Proiectele menționate în anexa 1, precum și modificările acestor proiecte trebuie supuse unei evaluări a efectelor asupra mediului în condițiile prevăzute de dispozițiile de mai jos. Procedura simplificată se aplică proiectelor menționate în coloanele 2 și 3 din anexa 1. [...]

(2) În ceea ce privește proiectele cuprinse în anexa 1 care nu ating pragurile care sunt stabilite în aceasta sau care nu îndeplinesc criteriile stabilite de aceasta, dar care ating pragul în cauză sau îndeplinesc criteriul respectiv împreună cu alte proiecte, revine autorității administrative sarcina

de a stabili de la caz la caz dacă, din cauza unui cumul al efectelor adverse, nedorite sau dăunătoare pentru mediu, trebuie să se efectueze o evaluare a efectelor asupra mediului pentru proiectul preconizat. În ceea ce privește cumulul, se va ține seama de alte proiecte de aceeași natură și legate din punct de vedere geografic, existente sau autorizate, sau care au fost depuse la o autoritate publică printr-o cerere completă de autorizare sau care au făcut obiectul unei cereri anterioare de autorizare în conformitate cu articolele 4 și 5. Nu se va efectua o examinare de la caz la caz atunci când proiectul preconizat are o capacitate mai mică de 25 % din prag. La luarea unei decizii în cazul concret, se vor aplica criteriile prevăzute la punctele 1-3 ale alineatului 5 și alineatele 7 și 8. Evaluarea efectelor asupra mediului se va efectua potrivit procedurii simplificate. Examinarea de la caz la caz nu se efectuează atunci când inițiatorul proiectului solicită realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului.

[...]

(4) În cazul proiectelor pentru care se stabilește o valoare-prag pentru anumite zone protejate în coloana 3 din anexa 1, atunci când acest criteriu este îndeplinit, autoritatea decide de la caz la caz, luând în considerare amploarea și durabilitatea impactului asupra mediului, dacă sunt de așteptat efecte negative semnificative în ceea ce privește habitatul protejat (categoria B din anexa 2) sau obiectivul de protecție pentru care a fost stabilită zona protejată (categoriile A, C, D și E din anexa 2). În cadrul acestei examinări, zonele protejate din categoriile A, C, D sau E din anexa 2 sunt luate în considerare numai dacă, la data inițierii procedurii, ele au fost deja desemnate sau incluse în lista siturilor de importanță comunitară (categoria A din anexa 2). În cazul în care se preconizează efecte negative semnificative, se efectuează o evaluare a impactului asupra mediului. La luarea unei decizii în cazul concret, se vor aplica criteriile prevăzute la punctele 1-3 ale alineatului 5 și alineatele 7 și 8. Examinarea de la caz la caz nu se efectuează atunci când inițiatorul/inițiatoarea proiectului solicită realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului.

(4a) În cazul proiectelor pentru care sunt prevăzute condiții speciale, altele decât cele specificate la alineatul 4 în coloana 3 din anexa 1 și dacă aceste condiții sunt îndeplinite, autoritatea stabilește de la caz la caz, în conformitate cu alineatul 7, dacă sunt de așteptat efecte dăunătoare sau negative semnificative asupra mediului, astfel cum sunt definite la alineatul 1 primul paragraf punctul 1. Dacă autoritatea constată că sunt de așteptat astfel de efecte, evaluarea efectelor asupra mediului se realizează potrivit procedurii simplificate. Examinarea de la caz la caz nu se efectuează atunci când inițiatorul proiectului solicită realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului.

[...]

(6) În ceea ce privește proiectele care sunt supuse unei examinări în temeiul alineatului 1, 2 sau 4, nu pot fi eliberate autorizații înainte de finalizarea evaluării efectelor asupra mediului sau a examinării de la caz la caz. Orice notificări emise nu au efect juridic înainte de finalizarea evaluării efectelor asupra mediului. O autorizație eliberată cu încălcarea prezentei dispoziții poate fi declarată nulă de autoritățile competente în temeiul articolului 39 alineatul 3 într-un termen de trei ani.

(7) La cererea inițiatorului proiectului, a unei autorități participante sau a Umweltanwalt [Ombudsmanul pentru mediu, Austria], autoritatea este obligată să stabilească dacă în privința unui proiect anume este necesară realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului în temeiul prezentei legi federale, precum și care situație din anexa 1 sau din articolul 3a alineatele 1-3 corespunde proiectului respectiv. Această constatare poate fi efectuată și din oficiu. [...]

[...]

(9) Dacă autoritatea decide, în conformitate cu alineatul 7, că un proiect nu este supus unei evaluări a efectelor asupra mediului, o organizație de protecție a mediului recunoscută potrivit articolului 19 al șaptelea paragraf sau un vecin potrivit articolului 19 primul paragraf punctul 1 are dreptul de a introduce o acțiune la Bundesverwaltungsgericht [Tribunalul Administrativ Federal, Austria]. Începând cu ziua publicării pe internet, organizației de protecție a mediului sau vecinului în cauză trebuie să i se acorde acces la dosarul administrativ. În scopul stabilirii calității procesuale active a organizației de protecție a mediului, zona geografică de activitate menționată în decizia de recunoaștere în temeiul articolului 19 alineatul 7 este determinantă.”

12 Anexa 1 la UVP-G 2000 prevede:

„Anexa cuprinde proiectele care fac obiectul unei evaluări a efectelor asupra mediului, în conformitate cu articolul 3.

În coloanele 1 și 2 figurează proiectele care sunt supuse în orice caz unei evaluări a efectelor asupra mediului (coloana 1) sau care trebuie supuse unei proceduri simplificate (coloana 2). Modificările menționate în anexa 1 necesită o examinare de la caz la caz începând cu pragul indicat; în caz contrar, se aplică articolul 3a alineatele 2 și 3, cu excepția cazului în care sunt vizate în mod expres și exclusiv noile construcții, clădirile noi sau noile viabilizări.

În coloana 3 figurează proiectele care fac obiectul unei evaluări a efectelor asupra mediului numai atunci când sunt îndeplinite anumite condiții speciale. Pentru aceste proiecte, de îndată ce pragul minim indicat este atins, trebuie să se efectueze o examinare de la caz la caz. În cazul în care din această examinare rezultă că proiectul trebuie supus unei evaluări a efectelor asupra mediului, trebuie să se aplice procedura simplificată.

Categoriile de situri care trebuie protejate menționate în coloana 3 sunt definite în anexa 2. Cu toate acestea, siturile din categoriile A, C, D și E trebuie luate în considerare, la evaluarea obligativității efectuării unei evaluări a efectelor asupra mediului pentru un proiect, numai atunci când acestea sunt desemnate ca atare la data depunerii cererii.

	Evaluarea efectelor asupra mediului	Evaluarea efectelor asupra mediului în procedura simplificată	
	Coloana 1	Coloana 2	Coloana 3
[...]	[...]	[...]	[...]
	Proiecte de infrastructură		
[...]	[...]	[...]	[...]

Z 17		<p>a) Parcuri recreative sau de distracții, stadioane și terenuri de golf cu o suprafață ocupată de cel puțin 10 ha sau cel puțin 1 500 de locuri de parcare pentru autovehicule;</p>	<p>b) Parcuri recreative sau de distracții, stadioane și terenuri de golf situate în zone protejate din categoria A sau D cu o suprafață ocupată de cel puțin 5 ha sau cel puțin 750 de locuri de parcare pentru autovehicule. c) Proiecte încadrate la literele a) și b) și instalațiile conexe construite, modificate sau extinse pe baza unor acorduri încheiate cu organizații internaționale pentru evenimente majore (de exemplu, Jocurile Olimpice, campionate mondiale sau europene, curse de Formula 1), după efectuarea unei evaluări individuale în conformitate cu articolul 3 alineatul 4a; [...]</p>
Z 18		<p>a) Zone industriale și de activitate cu o suprafață ocupată de cel puțin 50 ha; b) Proiecte de amenajare urbană cu o suprafață ocupată de cel puțin 15 ha și o suprafață brută la sol de peste 150 000 m²;</p>	<p>c) Zone industriale și de activități situate în zone protejate din categoria A sau D cu o suprafață ocupată de cel puțin 25 ha; În ceea ce privește proiectele de la litera b), articolul 3 alineatul 2 se aplică luând în considerare suma capacităților autorizate în ultimii cinci ani, inclusiv capacitatea sau extinderea solicitată a capacității.</p>
Z 19		<p>a) Centre comerciale cu o suprafață ocupată de cel puțin 10 ha sau cel puțin 1 000 de locuri de parcare pentru autovehicule;</p>	<p>b) Centre comerciale situate în zone protejate din categoria A sau D, cu o suprafață ocupată de cel puțin 5 ha sau cel puțin 500 de locuri de parcare pentru autovehicule; [...]</p>
Z 20		<p>a) [U]nități de cazare, cum ar fi hoteluri sau sate de vacanță, inclusiv instalații auxiliare cu cel puțin 500 de paturi sau o suprafață ocupată de cel puțin 5 ha, în afara aglomerărilor;</p>	<p>b) [U]nități de cazare precum hoteluri sau sate de vacanță, inclusiv instalații auxiliare în zone protejate din categoria A sau B cu cel puțin 250 de paturi sau o suprafață ocupată de cel puțin 2,5 ha, în afara aglomerărilor. [...]</p>

Z 21		a) [P]arcare sau garaje accesibile publicului cu cel puțin 1 500 de locuri de parcare pentru autovehicule;	b) [P]arcare sau garaje accesibile publicului, situate în zone protejate din categoria A, B sau D, cu cel puțin 750 de locuri de parcare pentru autovehicule. [...]
[...]	[...]	[...]	[...]

[...]”

- 13 Nota de subsol 3a), care figurează în coloana 2 a punctului Z 18 din anexa 1 la UVP-G 2000, precizează:

„Proiecte de amenajare urbană sunt proiecte de dezvoltare cu scop de amenajare globală multifuncțională, care cuprind cel puțin construcții rezidențiale și comerciale, inclusiv drumurile de acces și utilitățile prevăzute în acest scop, și o zonă de atractivitate superioară teritoriului proiectului. După executarea lor, proiectele de amenajare urbană sau componentele acestora nu mai sunt considerate proiecte de amenajare urbană în sensul prezentei note.”

- 14 Anexa 2 la UVP-G 2000 prevede:

„Clasificarea siturilor care trebuie protejate în următoarele categorii:

Categoria	Situl care trebuie protejat	Domeniul de aplicare
A	Aria specială de conservare	[...] situri înscrise în patrimoniul mondial al [Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO)] în conformitate cu articolul 11 alineatul (2) din Convenția privind protecția patrimoniului mondial cultural și natural [adoptată la Paris la 16 noiembrie 1972 (<i>Recueil des traités des Nations unies</i> , vol. 1037, nr. I-15511)]
[...]	[...]	[...]
D	Sit poluat (aer)	Situri determinate în conformitate cu articolul 3 alineatul 8
[...]	[...]	[...]

[...]”

- 15 Articolul 70 din Wiener Stadtentwicklungs-, Stadtplanungs- und Baugesetzbuch, Bauordnung für Wien (Codul vienez al dezvoltării, amenajării urbane și construcțiilor, Codul vienez al construcțiilor) (LGBL. 1930/11), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumit în continuare „Codul vienez al dezvoltării urbane”), intitulat „Examinarea proiectului de construcție și acordarea autorizației de construire”, prevede la alineatul 1:

„Dacă un proiect de construcție poate aduce atingere unor drepturi publice subiective ale vecinilor (articolul 134a), în cazul în care procedura de acordare a unei autorizații de construire simplificată nu este aplicabilă, trebuie organizată o ședință la care proiectantul și inițiatorul proiectului trebuie de asemenea să fie convocați, în măsura în care articolul 65 alineatul 1 nu este aplicabil. [...]”

- 16 Articolul 134 din acest cod, intitulat „Părțile”, prevede:

„(1) Solicitantul sau deponentul este, în orice caz, parte în sensul articolului 8 din [Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz (Codul de procedură administrativă general)] în cazul în care [Codul vienez al dezvoltării urbane] prevede o cerere sau depunerea unei cereri.

[...]

(3) Părți în procedura de acordare a unei autorizații de construire sunt [...] pe lângă solicitant (inițiatorul proiectului), proprietarii (coproprietarii) terenului. Persoanele care au un drept de a construi trebuie tratate ca proprietari ai terenului. Proprietarii (coproprietarii) terenurilor învecinate sunt părți atunci când construcția prevăzută și destinația acesteia aduce atingere drepturilor lor publice subiective enumerate în mod limitativ la articolul 134a și atunci când, în pofida alineatului 4, în conformitate cu articolul 70 alineatul 2, aceștia formulează obiecții împotriva proiectului de construcție în sensul articolului 134a cel târziu în ședință. Vecinii nu obțin calitatea de părți atunci când au aprobat în mod expres proiectul de construcție pe plan sau făcând trimitere la acesta. Vecinii au dreptul de a consulta dosarul [...] din momentul în care proiectul de construcție a fost depus la autoritate. Toate celelalte persoane ale căror drepturi private sau interese sunt afectate sunt participanți [...] Terenurile învecinate cu zona construită sunt cele adiacente terenului vizat de proiectul de construcție sau care sunt separate de acesta prin fâșii de teren de cel mult 6 metri sau de un drum public cu o lățime de cel mult 20 de metri și, în acest din urmă caz, sunt situate în fața terenului care urmează să fie construit. În toate zonele care au o altă utilizare, precum și în cazurile terenurilor publice, terenurile învecinate sunt cele care sunt îndepărtate cu cel mult 20 de metri de proiectul de construcție.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 17 Reclamanta din litigiul principal a prevăzut construirea în centrul orașului Viena (Austria) a unui ansamblu de clădiri, acest proiect fiind denumit „ICV Heumarkt Neu – Neubau Hotel InterContinental, Wiener Eislaufverein WEV” (denumit în continuare „proiectul «Heumarkt Neu»”).
- 18 Potrivit indicațiilor instanței de trimitere, acest proiect consta în reamenajarea sitului în cauză prin demolarea hotelului InterContinental existent și prin construirea a două clădiri noi cu destinație hotelieră, comercială și de conferințe, a unui turn cu destinație hotelieră, de evenimente, rezidențială și de birouri și a unei clădiri de bază, situată sub acest turn și sub una dintre clădirile menționate anterior, cu destinație hotelieră, comercială și de conferințe, cu trei niveluri de subsol. Clădirea nesituată pe clădirea de bază ar fi situată între aceasta și o sală de concerte adiacentă și ar dispune de asemenea de trei niveluri de subsol. În cadrul proiectului

- menționat, era de asemenea prevăzut să se procedeze, în primul rând, la reconstruirea unui patinoar și a clădirii care îl adăpostește prin realizarea unui patinoar subteran cu o suprafață de aproximativ 1 000 m², a unei săli de sport subterane cu piscină, în al doilea rând, la construirea unei parcări subterane de 275 de locuri pentru autovehicule, precum și, în al treilea rând, la deplasarea cu aproximativ 11 metri a unei străzi adiacente proiectului. Proiectul „Heumarkt Neu” ar ocupa o suprafață de aproximativ 1,55 ha și o suprafață brută la sol de 89 000 m² (dintre care 58 000 m² deasupra solului și 31 000 m² în subsol). În plus, întregul proiect ar fi situat în zona centrală a sitului clasificat în patrimoniul mondial al UNESCO, denumită „Centrul istoric al Vienei”.
- 19 Prin decizia din 16 octombrie 2018, adoptată ca răspuns la o cerere din 17 octombrie 2017 a reclamantei din litigiul principal, introdusă în temeiul articolului 3 alineatul 7 din UVP-G 2000, guvernul landului Viena (Austria) a constatat că proiectul „Heumarkt Neu” nu trebuia supus unei evaluări a efectelor asupra mediului, pentru motivul că acesta nu intra în niciuna dintre categoriile de proiecte menționate în anexa 1 la această lege care ar fi putut fi pertinente (în special punctele Z 17-Z 21 din această anexă). În ceea ce privește categoria intitulată „Proiecte de amenajare urbană”, prevăzută la punctul Z 18 litera b) din anexa 1 la UVP-G 2000, guvernul landului Viena a arătat că pragurile prevăzute de această dispoziție nu ar fi atinse de acest proiect și că articolul 3 alineatul 2 din UVP-G 2000, referitor la cumulul cu alte proiecte, nu se aplică, din moment ce pragul de 25 % pe care îl prevede această dispoziție nu era atins.
 - 20 Sesizat cu o cale de atac împotriva acestei decizii, introdusă de mai mulți vecini, precum și de o organizație de protecție a mediului, Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) a informat inițiatorul proiectului „Heumarkt Neu” și guvernul landului Viena că considera insuficientă transpunerea în dreptul național a dispoziției care figurează la punctul 10 litera (b) din anexa II la Directiva 2011/92 și că trebuia să se efectueze o evaluare de la caz la caz a acestui proiect. Instanța menționată a numit un expert și a stabilit o dată a ședinței. Ulterior, reclamanta din litigiul principal și-a retras cererea, menționată la punctul 19 din prezenta hotărâre, prin care urmărea să se stabilească că nu este necesară efectuarea unei evaluări a efectelor asupra mediului.
 - 21 În pofida retragerii acestei cereri, Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) a statuat, prin decizia din 9 aprilie 2019, că proiectul „Heumarkt Neu” era supus obligației de realizare a unei evaluări a efectelor asupra mediului.
 - 22 Sesizată cu recursuri de reclamanta din litigiul principal și de guvernul landului Viena, Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria) a anulat, prin decizia din 25 iunie 2021, decizia Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) din 9 aprilie 2019 în esență pentru motivul că, după retragerea cererii reclamantei din litigiul principal, această din urmă instanță nu ar mai fi fost competentă să se pronunțe cu privire la fondul acțiunii cu care era sesizată și ar fi trebuit să se limiteze la anularea deciziei acestui guvern din 16 octombrie 2018.
 - 23 În consecință, prin decizia din 15 iulie 2021, Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) a declarat nulă și neavenită decizia guvernului landului Viena din 16 octombrie 2018.
 - 24 Anterior, printr-o cerere din 30 noiembrie 2018, reclamanta din litigiul principal solicitase administrației municipale a orașului Viena, în paralel cu procedura de stabilire menționată mai sus, eliberarea unei autorizații de construire pentru proiectul „Heumarkt Neu”.

- 25 Ca urmare a neadoptării unei decizii de către administrația municipală a orașului Viena cu privire la această cerere, reclamanta din litigiul principal a introdus, la 12 martie 2021, la Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena, Austria), instanța de trimitere în prezenta cauză, o acțiune în constatarea abținerii de a acționa, prin care solicită acestei instanțe să acorde autorizația de construire solicitată, precizând în același timp că, ținând seama de pragurile și de criteriile prevăzute la punctul Z 18 litera b) din anexa 1 la UVP-G 2000, proiectul „Heumarkt Neu” nu era supus evaluării efectelor asupra mediului.
- 26 Instanța de trimitere arată că, în temeiul dreptului național, din moment ce acțiunea în constatarea abținerii de a acționa trebuie, precum în speță, să fie declarată întemeiată, ei îi va reveni în prezent sarcina de a se pronunța, dacă este cazul, cu privire la cererea de autorizație în cauză. Cu toate acestea, competența sa eventuală de a se pronunța cu privire la cererea menționată depinde, asemenea competenței autorității în materie de construcții căreia i s-ar substitui în speță, de aspectul dacă trebuie sau nu trebuie să aibă loc o evaluare a efectelor asupra mediului, aspect pe care trebuie, așadar, să îl soluționeze cu titlu prealabil. Ea mai precizează că, în speță, această chestiune prealabilă trebuie examinată luând în considerare pragurile și criteriile referitoare la „proiectele de amenajare urbană” în sensul punctului 18 litera b) din anexa 1 la UVP-G 2000, ca unică ipoteză prevăzută de anexa menționată care poate fi avută în vedere în speță.
- 27 În aceste condiții, Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena, Austria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) [Directiva 2011/92] se opune unei reglementări naționale care, în ceea ce privește «proiectele de amenajare urbană», condiționează realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului atât de atingerea unor praguri de cel puțin 15 hectare pentru întinderea suprafeței utilizate și de peste 150 000 m² pentru suprafața brută la sol, cât și de existența unui proiect de dezvoltare cu scop de amenajare globală multifuncțională, care să cuprindă cel puțin construcții rezidențiale și comerciale, inclusiv drumurile de acces și utilitățile prevăzute în acest scop, și să aibă o zonă de atractivitate superioară teritoriului proiectului? Este relevant, în această privință, faptul că dreptul național prevede situații specifice referitoare la:
- parcuri de agrement sau de distracții, stadioane sportive sau terenuri de golf (începând cu un anumit grad de utilizare a suprafeței, respectiv începând cu un anumit număr de locuri de parcare);
 - parcuri industriale sau comerciale (începând cu un anumit grad de utilizare a suprafeței);
 - centre comerciale (începând cu un anumit grad de utilizare a suprafeței, respectiv începând cu un anumit număr de locuri de parcare);
 - unități de cazare, astfel cum sunt hotelurile sau satele de vacanță, precum și instalațiile auxiliare (începând cu un anumit număr de paturi, respectiv începând cu un anumit grad de utilizare a suprafeței, limitat la sectorul din afara aglomerațiilor urbane închise) și
 - parcări sau garaje cu acces public (începând cu un anumit număr de locuri de parcare)?
- 2) Ținând seama în special de dispoziția prevăzută la punctul 2 litera (c) subpunctul (viii) din anexa III la Directiva 2011/92[...], care prevede că, pentru a stabili dacă în privința proiectelor enumerate în anexa II trebuie să fie realizată o evaluare a efectelor asupra mediului, este necesar să fie luate în considerare de asemenea «peisajele și siturile importante

din punct de vedere istoric, cultural și arheologic», [această directivă] impune, în privința zonelor de importanță istorică, culturală, urbanistică sau arhitectonică deosebită, astfel cum sunt, de exemplu, siturile patrimoniului mondial UNESCO, stabilirea unor praguri mai joase sau a unor criterii mai accesibile (decât cele menționate la prima întrebare)?

- 3) [Directiva 2011/92] se opune unei reglementări naționale care, cu ocazia evaluării unui «proiect de amenajare urbană» în sensul primei întrebări, limitează agregarea (cumulul) cu alte proiecte de aceeași natură și legate din punct de vedere geografic în sensul că trebuie să fie luat în considerare doar totalul capacităților autorizate în decursul ultimilor cinci ani, inclusiv capacitatea solicitată, respectiv extinderea capacității, în condițiile în care proiectele de amenajare urbană sau componentele acestora, după executarea lor, nu mai trebuie considerate – din punct de vedere conceptual – proiecte de amenajare urbană, iar constatarea – care trebuie efectuată în cazul concret – cu privire la aspectul dacă, din cauza unui cumul al efectelor, sunt de așteptat efecte adverse, nedorite sau dăunătoare semnificative asupra mediului și, pentru acest motiv, se impune realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului în privința proiectului preconizat nu este efectuată atunci când proiectul preconizat are o capacitate mai mică de 25 % din prag?
- 4) În cazul unui răspuns afirmativ la prima și/sau la a doua întrebare: Examinarea de la caz la caz care trebuie efectuată în cazul depășirii marjei de apreciere a statului membru de către autoritățile naționale [în conformitate cu dispozițiile – în acest caz, direct aplicabile – prevăzute la articolul 2 alineatul (1) și la articolul 4 alineatele (2) și (3) din Directiva 2011/92], pentru a stabili dacă proiectul poate avea efecte semnificative asupra mediului și, prin urmare, dacă ar trebui să fie supus unei evaluări a efectelor asupra mediului, se poate limita la anumite aspecte ale protecției, precum obiectivul de protecție a unui anumit sit sau, în acest caz, trebuie să se țină seama de ansamblul criteriilor și al aspectelor menționate în anexa III la Directiva 2011/92?
- 5) [Directiva 2011/92] permite – ținând seama în special de cerințele de protecție jurisdicțională prevăzute la articolul 11 din aceasta – ca examinarea menționată la a patra întrebare să fie efectuată pentru prima dată de instanța de trimitere (în cadrul unei proceduri privind autorizarea construcției și în cadrul examinării propriiei competențe), în a cărei procedură, potrivit cerințelor impuse de dreptul național, «publicul» beneficiază într-o măsură extrem de limitată de calitatea de parte și împotriva deciziei căreia membrii «publicului interesat», în sensul articolului 1 alineatul (2) literele (d) și (e) din Directiva 2011/92, dispun de o protecție jurisdicțională extrem de limitată? Pentru răspunsul la această întrebare, este relevant faptul că, potrivit cadrului juridic național – în afară de posibilitatea unei constatări din oficiu – numai inițiatorul proiectului, o autoritate participantă sau Umweltanwalt [Ombudsmanul pentru mediu] pot solicita o constatare separată referitoare la aspectul dacă proiectul este supus obligației realizării unei evaluări a efectelor asupra mediului?
- 6) În cazul «proiectelor de amenajare urbană» prevăzute la punctul 10 litera (b) din anexa II la [Directiva 2011/92], aceasta permite ca, înainte sau pe lângă realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului necesare, respectiv a finalizării unei examinări de la caz la caz a efectelor asupra mediului, destinată să clarifice necesitatea unei evaluări a efectelor asupra mediului, să se elibereze autorizații de dezvoltare pentru anumite lucrări, care constituie o parte a proiectului de amenajare urbană în ansamblul său, în condițiile în care, în cadrul procesului de amenajare, nu este efectuată o evaluare globală a efectelor asupra mediului, în sensul [aceleiași directive], iar publicul beneficiază numai într-o măsură limitată de calitatea de parte?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 28 WertInvest Hotelbetrieb susține că prezenta cerere de decizie preliminară este inadmisibilă în măsura în care proiectul „Heumarkt Neu” nu ar intra în sfera noțiunii „lucrări de amenajare urbană” în sensul punctului 10 litera (b) din anexa II la Directiva 2011/92, din moment ce proiectul menționat s-ar limita în esență să transforme un sit deja existent.
- 29 Trebuie amintit în această privință că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cadrul cooperării dintre aceasta din urmă și instanțele naționale, instituită la articolul 267 TFUE, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea din 12 octombrie 2017, Sleutjes, C-278/16, EU:C:2017:757, punctul 21 și jurisprudența citată).
- 30 Rezultă că întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub propria răspundere și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență. Respingerea de către Curte a unei cereri formulate de o instanță națională este posibilă numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 12 octombrie 2017, Sleutjes, C-278/16, EU:C:2017:757, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 31 Or, nu aceasta este situația în speță, întrebările adresate prezentând, dimpotrivă, legături vădite cu obiectul litigiului principal. În plus, trebuie arătat că obiecțiile astfel invocate de WertInvest Hotelbetrieb au legătură cu însuși domeniul de aplicare al punctului 10 litera (b) din anexa II la Directiva 2011/92 și cu încadrarea juridică a faptelor în raport cu dispoziția menționată. Or problema dacă o situație precum cea în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor de drept al Uniunii avute în vedere de instanța de trimitere reprezintă o chestiune de fond legată de interpretarea acestora, astfel încât eventualele îndoieli care pot să existe în această privință nu sunt de natură să afecteze admisibilitatea întrebărilor (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 octombrie 2009, ČEZ, C-115/08, EU:C:2009:660, punctul 67).
- 32 Prin urmare, este necesar să se înlăture argumentele WertInvest Hotelbetrieb întemeiate pe inadmisibilitatea cererii de decizie preliminară.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

- 33 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 2011/92 trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale care condiționează realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului a unor „proiecte de amenajare urbană”, pe de o parte, de depășirea pragurilor de ocupare a unei suprafețe de cel puțin 15 hectare și de suprafață brută la sol de peste 150 000 m² și, pe de altă

parte, de un proiect de amenajare în vederea construirii unui ansamblu multifuncțional, care să cuprindă cel puțin construcții rezidențiale și de birouri, inclusiv drumurile de acces și utilitățile prevăzute în acest scop, și care să aibă o zonă de atractivitate superioară teritoriului proiectului, și care nu stabilește praguri mai joase sau criterii mai stricte, în funcție de localizarea proiectelor în cauză, în special în zone deosebit de importante din punct de vedere istoric, cultural, urbanistic sau arhitectural.

- 34 Din dispozițiile coroborate ale articolului 4 alineatul (2) din Directiva 2011/92 și ale punctului 10 litera (b) din anexa II la aceasta rezultă că statele membre trebuie să stabilească, pe baza unei analize de la caz la caz sau pe baza pragurilor sau a criteriilor fixate de acestea, dacă un proiect de amenajare urbană trebuie supus unei evaluări a efectelor sale asupra mediului conform articolelor 5-10 din directiva menționată. Statele membre pot decide de asemenea aplicarea ambelor proceduri.
- 35 În această privință, trebuie arătat cu titlu introductiv că, astfel cum reiese din decizia de trimitere, instanța de trimitere, căreia îi revine sarcina de a aprecia faptele, nu părea să fi avut nicio îndoială cu privire la împrejurarea că un proiect precum cel în discuție în litigiul principal trebuie considerat ca intrând în sfera noțiunii „proiecte de amenajare urbană” în sensul punctului 10 litera (b) din anexa II la Directiva 2011/92, noțiune cu privire la interpretarea căreia instanța menționată nu a adresat de altfel întrebări Curții. Or, în speță și având în vedere în special caracteristicile proiectului menționat, astfel cum sunt descrise în decizia de trimitere și reproduse la punctul 18 din prezenta hotărâre, Curtea nu identifică niciun motiv pentru a pune la îndoială calificarea juridică a faptelor efectuată astfel de instanța de trimitere.
- 36 În definitiv, în ceea ce privește obiecția formulată de WertInvest Hotelbetrieb menționată la punctul 28 din prezenta hotărâre, este suficient să se arate că împrejurarea că proiectul menționat ar avea ca obiect transformarea unui sit deja existent prin intermediul, precum în speță, al demolării sitului existent și al construirii unui nou sit nu este de natură să împiedice ca un astfel de proiect să poată fi considerat ca intrând sub incidența noțiunii „proiecte de amenajare urbană” în sensul punctului 10 litera (b) din anexa II la Directiva 2011/92 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 2011, Comisia/Irlanda, C-50/09, EU:C:2011:109, punctul 100).
- 37 În ceea ce privește punerea în aplicare a Directivei 2011/92, trebuie amintit că statele membre trebuie să dea acestei directive o executare care să corespundă pe deplin cerințelor pe care le impune, ținând seama de obiectivul său esențial, care este, astfel cum rezultă din articolul 2 alineatul (1) din aceasta, ca, înaintea acordării unei autorizații, proiectele care ar putea avea efecte importante asupra mediului, în temeiul, *inter alia*, al naturii, al dimensiunii și al localizării lor, să facă obiectul unei evaluări a efectelor lor asupra mediului (a se vedea în acest sens, în legătură cu dispozițiile corespunzătoare ale Directivei 85/337, Hotărârea din 27 martie 2014, Consejería de Infraestructuras y Transportes de la Generalitat Valenciana și Iberdrola Distribución Eléctrica, C-300/13, nepublicată, EU:C:2014:188, punctul 23, precum și jurisprudența citată).
- 38 În această privință, trebuie amintit că un proiect cu o dimensiune chiar redusă poate avea efecte semnificative asupra mediului și că reiese dintr-o jurisprudență constantă că dispozițiile legislației statului membru care prevăd evaluarea impactului asupra mediului al anumitor tipuri de proiecte trebuie de asemenea să respecte cerințele prevăzute la articolul 3 din Directiva 2011/92 și să țină seama de efectul proiectului asupra populației și a sănătății umane, a biodiversității, a terenurilor, a solului, a apei, a aerului și a climei, precum și asupra bunurilor

materiale, a patrimoniului cultural și a peisajului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 martie 2011, Comisia/Belgia, C-435/09, nepublicată, EU:C:2011:176, punctul 50 și jurisprudența citată).

- 39 Rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că, atunci când, în ceea ce privește proiectele enumerate în anexa II la Directiva 2011/92, statele membre au decis să recurgă la stabilirea unor praguri sau a unor criterii pentru a determina dacă aceste proiecte trebuie supuse unei evaluări în conformitate cu articolele 5-10 din această directivă, marja de apreciere care le este astfel conferită este limitată de obligația, enunțată la articolul 2 alineatul (1) din directiva menționată, de a supune unei evaluări, înainte de acordarea unei autorizații, proiectele care ar putea avea efecte importante asupra mediului, în temeiul, între altele, al naturii, al dimensiunii și al localizării lor (Hotărârea din 31 mai 2018, Comisia/Polonia, C-526/16, nepublicată, EU:C:2018:356, punctul 60 și jurisprudența citată).
- 40 În sfârșit, trebuie subliniat că, în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Directiva 2011/92, statele membre au obligația de a ține seama, pentru stabilirea pragurilor sau a criteriilor menționate, de criteriile de selecție pertinente prevăzute în anexa III la această directivă.
- 41 Printre aceste din urmă criterii, anexa menționată reține, în primul rând, caracteristicile proiectelor, care trebuie luate în considerare în special în raport cu dimensiunea proiectului și cu cumularea acestuia cu alte proiecte existente sau aprobate, în al doilea rând, localizarea proiectelor, astfel încât să fie luată în considerare sensibilitatea ecologică a zonelor geografice care pot fi afectate de acestea, ținând seama în special de utilizarea existentă și aprobată a terenurilor, precum și de capacitatea de încărcare a mediului natural, acordând o atenție deosebită, printre altele, zonelor cu o densitate mare a populației, precum și peisajelor și siturilor importante din punct de vedere istoric, cultural sau arheologic și, în al treilea rând, caracteristicile impactului potențial al proiectelor, în special în ceea ce privește zona geografică și importanța populației care ar putea fi afectată de acestea și efectul cumulat al acestora din urmă cu alte proiecte existente sau aprobate.
- 42 Rezultă că un stat membru care, în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Directiva 2011/92, ar stabili praguri sau criterii care nu țin seama decât de dimensiunile proiectelor, fără a lua în considerare de asemenea criteriile amintite la punctul 41 din prezenta hotărâre, ar depăși marja de apreciere de care dispune în temeiul articolului 2 alineatul (1) și al articolului 4 alineatul (2) din această directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 martie 2011, Comisia/Belgia, C-435/09, nepublicată, EU:C:2011:176, punctul 55 și jurisprudența citată).
- 43 În speță, rezultă că, deși Republica Austria a stabilit mai multe praguri, aplicabile în funcție de localizarea proiectului, în special în zonele de categoria A care includ siturile clasificate în patrimoniul mondial al UNESCO, pentru proiectele privind „centrele comerciale” și „parcare sau garaje accesibile publicului”, menționate la punctele Z 19 și Z 21 din anexa 1 la UVP-G 2000, proiecte care intră de asemenea sub incidența noțiunii „proiecte de amenajare urbană”, în sensul punctului 10 litera (b) din anexa II la Directiva 2011/92, aceasta nu a stabilit decât un prag unic în ceea ce privește „proiectele de amenajare urbană” prevăzute la punctul Z 18 litera b) din anexa 1 la UVP-G 2000.
- 44 Or, reiese din jurisprudența Curții că, atunci când un stat membru recurge la praguri pentru a aprecia necesitatea efectuării unei evaluări a efectelor asupra mediului, trebuie să țină seama și de factori precum amplasarea proiectelor, de exemplu prin stabilirea mai multor praguri care

corespund unor dimensiuni diferite ale proiectelor și se aplică în funcție de natura și de amplasarea proiectului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 septembrie 1999, Comisia/Irlanda, C-392/96, EU:C:1999:431, punctul 70).

- 45 În această privință, trebuie amintit că, potrivit indicațiilor instanței de trimitere, proiectul în discuție în litigiul principal se situează în zona centrală a unui sit clasificat în patrimoniul mondial al UNESCO, astfel încât criteriul privind amplasarea proiectelor, prevăzut la punctul 2 litera (c) subpunctul (viii) din anexa III la Directiva 2011/92, se dovedește deosebit de pertinent în acest context.
- 46 Pe de altă parte, trebuie amintit că dintr-o jurisprudență constantă a Curții rezultă că un stat membru care ar stabili aceste praguri sau aceste criterii la un astfel de nivel încât, în practică, toate proiectele de un anumit tip ar fi de la început scutite de obligația de a realiza o evaluare a efectelor lor ar depăși de asemenea marja de apreciere vizată la punctul 39 din prezenta hotărâre, cu excepția situației în care totalitatea proiectelor excluse ar putea fi considerate, pe baza unei aprecieri globale, nesusceptibile de a avea efecte semnificative asupra mediului (Hotărârea din 31 mai 2018, Comisia/Polonia, C-526/16, nepublicată, EU:C:2018:356, punctul 61 și jurisprudența citată).
- 47 Or, într-un mediu urban în care spațiul este limitat, praguri de ocupare a unei suprafețe de cel puțin 15 hectare și de suprafață brută la sol de peste 150 000 m² sunt atât de ridicate încât, în practică, majoritatea proiectelor de amenajare urbană sunt de la început scutite de obligația de a realiza o evaluare a efectelor lor asupra mediului.
- 48 În această privință, este necesar să se arate, pe de o parte, că instanța de trimitere a menționat, în decizia sa de trimitere, că din anumite surse ar reieși că, în practică, niciun proiect de amenajare urbană nu ar atinge pragurile și criteriile stabilite la punctul Z 18 litera b) din anexa 1 la UVP-G 2000. Pe de altă parte, din informațiile care figurează în dosarul aflat la dispoziția Curții reiese că, în Austria, majoritatea proiectelor de dezvoltare urbană, în sensul punctului 10 litera (b) din anexa II la Directiva 2011/92, nu este supusă unei evaluări a efectelor asupra mediului.
- 49 În plus, guvernul austriac a arătat în ședință că a realizat că era posibil ca pragurile prevăzute în acest scop de legislația națională să fie prea ridicate și că acesta este motivul pentru care a decis să modifice legislația respectivă.
- 50 Revine însă instanței de trimitere sarcina de a aprecia, în definitiv, pe baza tuturor elementelor pertinente disponibile, dacă pragurile și criteriile vizate sunt stabilite la un astfel de nivel încât, în practică, totalitatea sau cvasitotalitatea proiectelor în cauză este scutită de obligația de a realiza o evaluare a efectelor lor asupra mediului și de a se asigura, în acest caz, că o astfel de scutire nu poate fi justificată de faptul că toate proiectele astfel excluse puteau fi considerate, pe baza unei aprecieri globale, ca nesusceptibile de a avea efecte importante asupra mediului.
- 51 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima și la a doua întrebare că articolul 2 alineatul (1), articolul 4 alineatul (2) litera (b) și alineatul (3), punctul 10 litera (b) din anexa II și anexa III la Directiva 2011/92 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care condiționează realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului ale unor „proiecte de amenajare urbană”, pe de o parte, de depășirea pragurilor de ocupare a unei suprafețe de cel puțin 15 hectare și de suprafață brută la sol de peste 150 000 m² și, pe de altă

parte, de un proiect de amenajare în vederea construirii unui ansamblu multifuncțional, care să cuprindă cel puțin construcții rezidențiale și de birouri, inclusiv drumurile de acces și utilitățile prevăzute în acest scop, și care să aibă o zonă de atractivitate superioară teritoriului proiectului.

Cu privire la a treia întrebare

- 52 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 2011/92 trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții naționale care, pentru a aprecia dacă un „proiect de amenajare urbană” trebuie supus unei evaluări a efectelor asupra mediului, limitează examinarea cumulului efectelor acestuia cu cele ale altor proiecte similare și situate în apropierea acestui proiect la luarea în considerare numai a capacităților autorizate în cursul ultimilor cinci ani, inclusiv capacitatea sau extinderea de capacitate solicitată în cadrul proiectului respectiv, în condițiile în care proiectele de amenajare urbană sau părțile din aceste proiecte nu mai trebuie considerate ca atare după realizarea lor, iar în cazul în care proiectul avut în vedere se referă la o capacitate mai mică de 25 % din pragul prevăzut, nu se stabilește de la caz la caz dacă, din cauza cumulării efectelor, sunt de așteptat efecte adverse, nedorite sau dăunătoare semnificative asupra mediului și, prin urmare, dacă este necesar să se efectueze o evaluare a efectelor asupra mediului ale acestui proiect.
- 53 Din cererea de decizie preliminară rezultă că această întrebare vizează norma prevăzută la articolul 3 alineatul 2 din UVP-G 2000 coroborat cu punctul Z 18 din anexa 1 la această lege și în special cu nota de subsol 3a) care figurează în coloana 2 a punctului Z 18 menționat.
- 54 Cu toate acestea, conform jurisprudenței Curții, în cazul în care un stat membru instituie, în aplicarea articolului 4 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2011/92, în privința unor proiecte care intră sub incidența anexei II la aceasta, un prag incompatibil cu obligațiile stabilite la articolul 2 alineatul (1) și la articolul 4 alineatul (3) din această directivă, dispozițiile articolului 2 alineatul (1), precum și ale articolului 4 alineatul (2) litera (a) și alineatul (3) din directiva menționată produc un efect direct care implică faptul că autoritățile naționale competente trebuie să garanteze, mai întâi, că se examinează dacă proiectele în cauză pot avea efecte importante asupra mediului și apoi, în cazul unui răspuns afirmativ, că se realizează o evaluare a unor astfel de efecte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 martie 2013, Salzburger Flughafen, C-244/12, EU:C:2013:203, punctul 48).
- 55 În consecință, ținând seama de răspunsul dat la prima și la cea de a doua întrebare, nu este necesar să se răspundă la cea de a treia întrebare.
- 56 Astfel, având în vedere acest răspuns, pentru a stabili dacă proiectul în discuție în litigiul principal trebuie supus unei evaluări a efectelor sale asupra mediului, va reveni autorității competente sau, dacă este cazul, instanței de trimitere sarcina de a efectua o examinare a acestui proiect și aceasta exclusiv în lumina criteriilor prevăzute în anexa III la Directiva 2011/92, astfel încât răspunsul la a treia întrebare nu este necesar pentru soluționarea litigiului principal.

Cu privire la a patra întrebare

- 57 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2011/92 trebuie interpretat în sensul că, în cadrul examinării de la caz la caz a aspectului dacă un proiect poate avea efecte semnificative asupra mediului și trebuie, așadar, să facă obiectul unei evaluări a efectelor sale asupra mediului,

autoritatea competentă se poate limita la luarea în considerare a anumitor aspecte ale protecției mediului, cum ar fi obiectul protecției unei anumite zone, sau trebuie să examineze proiectul în cauză în raport cu toate criteriile de selecție menționate în anexa III la această directivă.

- 58 Potrivit articolului 4 alineatul (3) din Directiva 2011/92, pentru a examina dacă un proiect ar putea avea efecte semnificative asupra mediului, se ține seama de criteriile de selecție relevante stabilite în anexa III la această directivă.
- 59 În această privință, Curtea a statuat deja că un stat membru nu poate, fără a-și încălca obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 2011/92, să excludă explicit sau implicit unul sau mai multe criterii din anexa III la această directivă, din moment ce fiecare dintre acestea poate, în funcție de proiectul în cauză care intră sub incidența anexei II la directiva menționată, să fie pertinent pentru a ști dacă trebuie organizată o procedură de evaluare a efectelor asupra mediului (a se vedea în acest sens Ordonanța din 10 iulie 2008, Aiello și alții, C-156/07, EU:C:2008:398, punctul 50).
- 60 Rezultă că, în cadrul unei analize de la caz la caz, autoritatea competentă trebuie să examineze proiectul în cauză în raport cu toate criteriile de selecție enumerate în anexa III la Directiva 2011/92 pentru a stabili criteriile pertinente în speță și că aceasta trebuie apoi să țină seama în mod corespunzător de toate criteriile care se dovedesc astfel pertinente.
- 61 Trebuie amintit, în acest context, că Curtea a respins deja teza potrivit căreia, în zonele urbane, impactul asupra mediului al proiectelor de urbanism ar fi practic inexistent și s-a referit în această privință la criteriile referitoare la zonele cu o densitate mare a populației, precum și la peisajele importante din puncte de vedere istoric, cultural și arheologic, care figurează în prezent la punctul 2 litera (c) subpunctele (vii) și (viii) din anexa III la Directiva 2011/92 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 martie 2006, Comisia/Spania, C-332/04, nepublicată, EU:C:2006:180, punctele 79 și 80).
- 62 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a patra întrebare că articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2011/92 trebuie interpretat în sensul că, în cadrul unei examinări de la caz la caz a aspectului dacă un proiect poate avea efecte semnificative asupra mediului și trebuie, așadar, să facă obiectul unei evaluări a efectelor sale asupra mediului, autoritatea competentă trebuie să examineze proiectul în cauză în raport cu toate criteriile de selecție enumerate în anexa III la această directivă pentru a stabili criteriile pertinente în speță și trebuie apoi să aplice aceste criterii pertinente situației în speță.

Cu privire la a cincea întrebare

- 63 Prin intermediul celei de a cincea întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 11 din Directiva 2011/92 trebuie interpretat în sensul că se opune ca examinarea de la caz la caz prevăzută la articolul 4 alineatul (2) litera (a) din această directivă să fie realizată pentru prima dată de o instanță care dispune de competența de a acorda o autorizație, astfel cum este prevăzută la articolul 1 alineatul (2) litera (c) din directiva menționată, într-o procedură în care publicul nu beneficiază de calitatea de parte decât într-un cadru extrem de limitat și la finalizarea căreia publicul nu dispune de posibilități de exercitare a unei căi de atac decât într-un mod de asemenea extrem de limitat. În acest context, instanța de trimitere ridică de asemenea problema dacă este pertinent faptul că, potrivit dreptului național, în afara posibilității unei stabiliri din oficiu, numai inițiatorul proiectului, o autoritate implicată sau mediatorul pentru mediu poate solicita să se stabilească dacă proiectul în cauză trebuie supus unei evaluări a efectelor asupra mediului.

- 64 Din cererea de decizie preliminară rezultă că instanța de trimitere adresează această întrebare pentru un dublu motiv. Pe de o parte, aceasta arată că, în conformitate cu prevederile Codului vienez al dezvoltării urbane, beneficiază de calitatea de părți la procedura de eliberare a unei autorizații de construire, pendinte în fața sa, numai persoanele care sunt proprietari ai unui teren sau titulari ai unui drept de a construi pe un teren situat într-o zonă precis determinată în jurul terenului proiectului în discuție în litigiul principal, astfel încât publicul, în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2011/92, este aproape total exclus de la această procedură și prin urmare, *a priori*, de la posibilitatea de a introduce o cale de atac împotriva eventualei decizii a instanței de trimitere de a nu impune, pentru acest proiect, o evaluare a efectelor asupra mediului. Pe de altă parte, conform articolului 3 alineatul 7 din UVP-G 2000, numai inițiatorul proiectului, o autoritate implicată sau mediatorul pentru mediu poate solicita, din proprie inițiativă, o decizie prin care se urmărește să se stabilească dacă proiectul menționat trebuie supus unei evaluări a efectelor asupra mediului.
- 65 În această privință, este necesar să se observe că Directiva 2011/92 nu obligă statele membre să prevadă posibilitatea publicului, în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (d) din această directivă, sau a publicului interesat, în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (e) din directiva menționată, de a iniția procedura de stabilire prevăzută la articolul 4 alineatele (4) și (5) din aceasta.
- 66 De asemenea, Directiva 2011/92 nu prevede existența unui drept de participare a publicului sau a publicului interesat la o astfel de procedură.
- 67 Cu toate acestea, din articolul 4 alineatul (5) din această directivă rezultă că decizia adoptată în urma acestei proceduri și care îndeplinește cerințele de formă prevăzute de această dispoziție trebuie să fie pusă la dispoziția publicului.
- 68 Pe de altă parte, conform articolului 11 din Directiva 2011/92, un particular care face parte din „publicul interesat” în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (e) din această directivă și care îndeplinește criteriile prevăzute în dreptul intern privind „interesul suficient” sau, dacă este cazul, „încălcarea unui drept”, prevăzute la acest articol 11, trebuie să poată contesta, în fața unei instanțe judecătorești sau a unui alt organism independent și imparțial instituit prin lege, legalitatea de fond sau de procedură a unei decizii prin care se constată că nu este necesară efectuarea unei evaluări a efectelor asupra mediului în cadrul unei căi de atac introduse, eventual, împotriva unei decizii de autorizare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 aprilie 2015, Gruber, C-570/13, EU:C:2015:231, punctul 44).
- 69 În plus, Curtea a statuat deja că faptul că o asemenea decizie provine de la o instanță care exercită astfel competențe de natură administrativă nu poate să se opună exercitării dreptului de către publicul interesat de a formula o cale de atac împotriva respectivei decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 octombrie 2009, Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsförening, C-263/08, EU:C:2009:631, punctul 37).
- 70 În sfârșit, trebuie amintit că articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2011/92, potrivit căruia deciziile, acțiunile sau omisiunile prevăzute la articolul menționat trebuie să poată face obiectul unei căi de atac jurisdicționale pentru a le fi „contestată legalitatea de fond sau de procedură”, nu limitează în niciun fel motivele care pot fi invocate în susținerea unei astfel de căi de atac (Hotărârea din 15 octombrie 2015, Comisia/Germania, C-137/14, EU:C:2015:683, punctul 77 și jurisprudența citată).

71 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a cincea întrebare că articolul 11 din Directiva 2011/92 trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca examinarea de la caz la caz prevăzută la articolul 4 alineatul (2) litera (a) din această directivă să fie realizată pentru prima dată de o instanță care dispune de competența de a acorda o autorizație, astfel cum este prevăzută la articolul 1 alineatul (2) litera (c) din directiva menționată. Cu toate acestea, un particular care face parte din „publicul interesat”, în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (e) din Directiva 2011/92, și care îndeplinește criteriile prevăzute de legislația internă privind „interesul suficient” sau, dacă este cazul, „încălcarea unui drept”, prevăzute la acest articol 11, trebuie să dispună de posibilitatea de a contesta, în fața unei alte instanțe judecătorești sau, după caz, a unui alt organism independent și imparțial instituit prin lege, legalitatea de fond sau de procedură a deciziei prin care se constată că nu este necesar să se efectueze o evaluare a efectelor asupra mediului, care ar fi luată de o astfel de instanță.

Cu privire la a șasea întrebare

72 Prin intermediul celei de a șasea întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 2011/92 trebuie interpretată în sensul că se opune acordării, înainte sau în timpul realizării unei evaluări a efectelor asupra mediului impuse sau înainte de finalizarea unei examinări de la caz la caz a efectelor asupra mediului prin care se urmărește să se stabilească dacă o astfel de evaluare este necesară, a unor autorizații de construire pentru proiecte individuale de lucrări care se înscriu în cadrul unor proiecte de amenajare urbană mai vaste.

73 Guvernul austriac susține că această întrebare este ipotetică și, prin urmare, inadmisibilă.

74 În această privință, este desigur adevărat că, astfel cum arată guvernul austriac, însăși instanța de trimitere arată în cererea sa de decizie preliminară, în special, că obiectul „proiectelor de amenajare urbană” și cel al „proiectului de detaliu”, pentru care o autorizație de construire „anticipată” ar putea, potrivit acestei instanțe, să fie avută în vedere, sunt identice. Pe de altă parte, din dosarul de care dispune Curtea reiese că cererea reclamantei din litigiul principal din 12 martie 2021, care se află la originea litigiului principal, privește același proiect precum cel vizat de cererea de autorizație de construire din 30 noiembrie 2018 și care corespunde în esență descrierii furnizate de instanța de trimitere în cererea de decizie preliminară menționată, reprodusă în esență la punctul 18 din prezenta hotărâre. În plus, rezultă că, în cauza principală, reclamanta din litigiul principal a solicitat eliberarea unei autorizații de construire pentru acest proiect în întregime.

75 Cu toate acestea, în întrebarea sa, instanța de trimitere evocă „autorizații de construcție pentru lucrări individuale care constituie o parte din proiectele de amenajare urbană” și, în cadrul deciziei de trimitere, aceasta se referă la argumentația reclamantei din litigiul principal potrivit căreia, în cazul „proiectelor de amenajare urbană”, chiar dacă întregul proiect este supus obligației de a realiza o evaluare a efectelor asupra mediului, autorizarea unor măsuri individuale de construcție rămâne posibilă. În aceste împrejurări, nu se poate exclude ca această instanță să dispună, în temeiul dreptului austriac și până la realizarea, după caz, a unei evaluări a efectelor asupra mediului în sensul Directivei 2011/92 sau a unei examinări de la caz la caz pentru a stabili dacă această evaluare este necesară, de o competență care să îi permită să autorizeze astfel de lucrări individuale și să fi fost depusă o cerere în acest sens în cadrul litigiului principal.

76 În consecință, întrucât întrebările preliminare beneficiază, conform jurisprudenței amintite la punctul 30 de mai sus, de o prezumție de relevanță, trebuie să se răspundă la a șasea întrebare.

- 77 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din Directiva 2011/92, proiectele care ar putea avea efecte semnificative asupra mediului trebuie supuse unei evaluări a efectelor lor asupra mediului înainte de acordarea unei autorizații.
- 78 O astfel de normă implică faptul că examinarea efectelor directe și indirecte ale unui proiect asupra factorilor menționați la articolul 3 din această directivă și asupra interacțiunii dintre acești factori trebuie să fie efectuată în întregime, în mod complet, înainte de acordarea autorizației (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 februarie 2022, *Namur-Est Environnement*, C-463/20, EU:C:2022:121, punctul 58 și jurisprudența citată).
- 79 Astfel cum Curtea a subliniat, caracterul prealabil al unei asemenea evaluări se justifică prin necesitatea ca, în cadrul procesului decizional, autoritatea competentă să ia în considerare efectele asupra mediului cât mai devreme posibil în toate procesele de planificare tehnică și de luare a deciziilor pentru a preveni apariția poluării sau a fenomenelor nocive de la bun început, mai degrabă, decât să se încerce ulterior a se neutraliza efectele acestora (Hotărârea din 31 mai 2018, *Comisia/Polonia*, C-526/16, nepublicată, EU:C:2018:356, punctul 75 și jurisprudența citată).
- 80 Or, acordarea de autorizații de construire pentru lucrări individuale care constituie o parte a unui proiect de dezvoltare urbană mai vast, înainte de a se stabili dacă acest din urmă proiect trebuie supus unei evaluări în conformitate cu articolele 5-10 din Directiva 2011/92 și eventual ca această evaluare să fie realizată, ar fi vădit contrară acestor cerințe și obiectivului esențial pe care îl reflectă, amintit la punctul 37 din prezenta hotărâre.
- 81 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a șasea întrebare că Directiva 2011/92 trebuie interpretată în sensul că se opune acordării, înainte sau în timpul realizării unei evaluări a efectelor asupra mediului impuse sau înainte de finalizarea unei examinări de la caz la caz a efectelor asupra mediului prin care se urmărește să se stabilească dacă o astfel de evaluare este necesară, a unor autorizații de construire pentru proiecte individuale de lucrări care se înscriu în cadrul unor proiecte de amenajare urbană mai vaste.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 82 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

- 1) Articolul 2 alineatul (1), articolul 4 alineatul (2) litera (b) și alineatul (3), punctul 10 litera (b) din anexa II și anexa III la Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/52/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014,**

trebuie interpretate în sensul că

se opun unei reglementări naționale care condiționează realizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului ale unor „proiecte de amenajare urbană”, pe de o parte, de depășirea pragurilor de ocupare a unei suprafețe de cel puțin 15 hectare și de suprafață brută la sol de peste 150 000 m² și, pe de altă parte, de un proiect de amenajare în vederea construirii unui ansamblu multifuncțional, care să cuprindă cel puțin construcții rezidențiale și de birouri, inclusiv drumurile de acces și utilitățile prevăzute în acest scop, și care să aibă o zonă de atractivitate superioară teritoriului proiectului.

- 2) Articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2011/92, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/52,

trebuie interpretat în sensul că,

în cadrul unei examinări de la caz la caz a aspectului dacă un proiect poate avea efecte semnificative asupra mediului și trebuie, așadar, să facă obiectul unei evaluări a efectelor sale asupra mediului, autoritatea competentă trebuie să examineze proiectul în cauză în raport cu toate criteriile de selecție enumerate în anexa III la Directiva 2011/92, astfel cum a fost modificată, pentru a stabili criteriile pertinente în speță și trebuie apoi să aplice aceste criterii pertinente situației în speță.

- 3) Articolul 11 din Directiva 2011/92, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/52,

trebuie interpretat în sensul că

nu se opune ca examinarea de la caz la caz prevăzută la articolul 4 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2011/92, astfel cum a fost modificată, să fie realizată pentru prima dată de o instanță care dispune de competența de a acorda o autorizație, astfel cum este prevăzută la articolul 1 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2011/92, astfel cum a fost modificată.

Cu toate acestea, un particular care face parte din „publicul interesat”, în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (e) din Directiva 2011/92, astfel cum a fost modificată, și care îndeplinește criteriile prevăzute de legislația internă privind „interesul suficient” sau, dacă este cazul, „încălcarea unui drept”, prevăzute la acest articol 11, trebuie să dispună de posibilitatea de a contesta, în fața unei alte instanțe judecătorești sau, după caz, a unui alt organism independent și imparțial instituit prin lege, legalitatea de fond sau de procedură a deciziei prin care se constată că nu este necesar să se efectueze o evaluare a efectelor asupra mediului, care ar fi luată de o astfel de instanță.

4) Directiva 2011/92, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/52,

trebuie interpretată în sensul că

se opune acordării, înainte sau în timpul realizării unei evaluări a efectelor asupra mediului impuse sau înainte de finalizarea unei examinări de la caz la caz a efectelor asupra mediului prin care se urmărește să se stabilească dacă o astfel de evaluare este necesară, a unor autorizații de construire pentru proiecte individuale de lucrări care se înscriu în cadrul unor proiecte de amenajare urbană mai vaste.

Semnături